

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΩΖΕΦ - ΡΕΝΩ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ὁ Σιρυὲς ἐξακολούθησεν:

—Ο Σιμόπουλος πέπτε λοιπόν πέθανε.. Τὸν θάφαμε στὸ νεκροταφεῖο τοῦ κοντινοῦ μικροῦ χωριοῦ.. Καμμιά ἐφήμερίδα δὲν ἔγραψε γιὰ τὸν θάνατό του.. Τὸν τηρήσαμε μυστικό!..

... Ήρθα στή Γαλλία.. Χάρις στις δόηγες του, δέν δυσκολεύτηκα καθόλου στο ρόδο μου..- Με νόμιμους όλοι για Σιμόν Εμπέτρο.. Λίγες γνωρίμες είχε.. Ζούσε πάντα απότραβγμένος.. 'Ηταν παλαιός συγγραφέος, και οι νεώτεροι λόγιοι δέν τὸν γνώριζαν προσωπικές.. 'Η περισσότερες δοσοληψίες του πειραιώνταναν μόνον μὲ τὴν 'Επαρεία τῶν Αγίων', τῆς οποίας δὲ πρέσβερος κ. Ζάν Ζουλιέν είχε πεθάνει πρό έπους, καὶ τὸν διασθέκαντο κ. Ζώρ Ρομπέρ, ὁ δόποιος οὔτε γνώριζε κακὸν προσωπικῶν, Βέβαια—τὸν κ. Σιμόν 'Εμπέτρο!..

...Μοῦ ἄφεσαι ἔνος μιστοτελείωμένου μυθιστόρημα—ἐπιφυλίδα.. Είνε αὐτὸ πο δημοσίευε ή «Μικρή Καθημερινή»... Γό & ποτελέωσα ἐγώ δυσ πυρωδύσ πο καλά, καὶ πῆγα στὸν ἀρχιστάντη τῆς ἐφημερίδος καὶ τοῦ τόβωσα. Ἔκείνος τὸ πῆρε, χωρὶς καμιαὶ ἀπολύτως υποψία!

... 'Η ἀποστολὴ μου τελεώσει ωραῖα, πρό ἐνὸς μηνός... ' Η
Ροέρθη μου, ἡ ἀπόμενη μου σύζυγος, εἴλη μεινέ τότε στὴν
Ἀμερικὴ... Με βοήθησε ἑκεῖ, στὸ νὰ δημιουργήσῃ τὴ φήμη διὰ
ἔγω-ῶς Σιριές τὴν εἰχα ἐγκαταστείψει... εἰχα ἔσαφαντις... Εἰχα
πεθάνει!.. 'Επειτα ἦρθε στὸ Παρίσιο νὰ με συναντήσῃ... Γιὰ νὰ
ἀπορύγη τὶς υπομένες ἔδικτος κι' ἔδω γιὰ λίγο, τὸ ἐπάγγελ-
μα τῆς ὡς χορευτίας... Σιγασιγα, πράσαι στὴν κατοχὴ μας,
ὅτη τὴν περιουσία του μακαρίου θείου της, σύμφωνα ἀλλώστε
μὲ τὶς τελευταῖς θελήσεις του σὲ μᾶς... Δεν ἤταν βέθαια καὶ
σοθιάρη ἡ περιουσία του, γιατὶ κέρδεις μὲν πολλά, ἀλλὰ τὰ δα-
πανώσεις ὅλα στὰ πολύαριθμα ταξείδια του!

Πρίν φύγω ἀπὸ τὴ Γαλλία γιὰ νὰ ξαναχώρω μὲ τὴ γυναικά μου μιὰ ἐπιχείρηση μαργαριταριών στὴν Κωνσταντίνη, ποὺ ἡ φυλάκιοι μου ἦν ἀναγκάσσει νὰ τὴ διακόψω, θέλησα νὰ κανονιώσω τοὺς λογαριασμούς μου μὲ τὸν Ανδελέι καὶ τὸ Ζακινθόν... Δὲν ἥθελα νὰ φύγω, ζωσ, γιὰ πάντα, ἀπ' τὴν πατρίδα μου πρὶν πραγματοποιήσω τὴν εκδίκησή μου, ποὺ τὴ θεωροῦνται σὰ καθηκοντικού μου, σὰν ἔνα ιερό καθηκοντικό μου...:

»Μά ή Ροθέρπτ μ' ἔξωρευσε νά παραπιθώ ἀπ' αύτή τήν ἐκδίκησο που τήν τρόμαζε.. μὲ ίκετευσε ν' ἀφήσω τὸ Ζακινὸλ και τόν Ἀναέλιμο νά ζησουν..

τον Ανδρείου να ζησουν·
»Έγω με μεγάλη δυσκολία την σκουσα, γιατί ή έπιθυμιά μου νά έκδικηθώ ήταν άκατανίκητη... Την ένοιωσθα μέσα μου σ'αν
ένα έντονικο πύρ δυνατο κι' από τὸν έαυτον θα... Είχα, βλέπε-
το, υπόφερει τόσο πολύ μέσα στη φυλακή... Αύτά τα τρία χρό-
νια της τρομερής άπομανώσεως είχαν μαζέψει μέσα μου μιά φονική
δύναμι, που μού φαινόταν πώς θα μ' έπινεγε, αν δέν την χρησι-
μοποιήσουν...»

»Τὸ διαβατήριο μου καὶ τῆς Ροθέρτης ἡσαν ἔτοιμα.. Τὸ δικό μου—μὲ φεύγοντι σὸνμα.. Εἶνε πολὺ εὔκολο, σήμερα, ν' ἀποκτήσως καινοὶ ἔντα διαβατήριο μὲ φεύγοντι σὸνμα..

κτησία κανείς ενα διαστριο με ψευτικό ονόμα...»
«Μέρες δύλκηρες στη σειρά, ή Ροβέρτη με ίκετευ νά ξε-
χάσου τούς έχθρους μου η μια έπιμουν τόσο γλυκειά, που κά-
θη άλλος στη θέση μου θα υποχωρούσε... Μά ή άγκυρη της έκ-
δικήσεως ήταν τόσο μεγάλη μέσα μου... «Ηταν κάτι μέσα στο
μυαλό μου, που μονι μείνε δύσκολο νά το πειργράψω.. Αλγή-
τέλλα ότι ήταν λέρετε.

τρέπεια, αν θελετε;

Τέλος, υπόχωρησα... Ήρκιστηκα στή Ροθέρπτ διτί θά άφονα τὸν Ἀνσέλμο καὶ τὸ Ζακινόλ νά ζήσουν κι' οὗτοι θά περιοιδύζουμεν μόνο νά τους τρομάζω.. Ο φόβος, ζέρεται, εἶναι ένας φρίχτος πάνως.. Θα τους έπιβαλω λιποτήν αὐτό τὸ πόνο.

»Η Ροθέρη συνάντησε μιά μέρα στὸ δρόμο τὸν Ἀνσέλμο μὲν μεταξύ των πόλεων της Βαρκελώνης καὶ της Μαδρίτης.

καὶ μὲν μερικά λόγια, τὸν βούθος μέσον στὸν τρόμο..
»Πιστεύετε ἀκόμα ὅτι τοὺς δολοφόνησα; . . . "Αν δὲν εἶχατε
δνακαπετεθῆ στὴν ὑπόθεση, κυρία, θὰ είχα πάει
κιδλας νὰ παραδοθῶ στὶς ἀρχές, γιὰ ν' ἀποδει-

Εώς πανηγυρικώς την άλωσήται μου.
»Τούς ειδοποίησα λαϊτούν καὶ τοὺς δυό, τὸν
Ανδέσμο καὶ τὸ Ζακινθόν, διτὸ θα τοὺς ἐκδικη-
θεῖσαν... «Ο' Ανδέσμο ήταν ὃ πιὸ ἐπικινθύνος ἀπ'
τοὺς δυό... «Ἐναὶ πλόσμα, βεδειρό, μὴ θαρρά-
λεο.. «Ἐναὶ ποντικός στὸν ὄπισθινον, ποὺ ὅταν
βρίσκεται πηριτσά στὸν ἀγριόδατο, ἀμύνεται
μέχρι θυσιάτου... «Ο ἄλλος ήταν ἔνας
διάλος.

»Παραμόνευα λοιπόν τὸν Ἀνδέλιο. Ἡθελα-

νά τὸν ξαφνιάσω τὴν νύχτα, νά τὸν τρομοκρατήσω.. νά τὸν τιμωρήσω αὐστηρά μὲ μερικές γροθιές, μά, σᾶς δρκίζομαι, δὲν ήθελα νά τὸν σκοτώω..

Τοιχογραφία της Αγίας Παρασκευής στην Καρδίτσα. Η παράσταση απεικονίζει την μάχη της Ελλάδος με την Τουρκία για την ανεξαρτησία μας. Οι Έλληνες στρατιώτες επιτίθενται σε έναν τουρκικό στρατό που περιμένει σε ένα φρούριο. Η μάχη θεωρείται η πρώτη μάχη της ελληνικής επανάστασης.

»Τή μέρα λοιπόν πού έγινε τό δράμα, τό δόπτη άπω τότε τών νομάτικες : «Η ύπερθεοίς τῆς δύσου Τέρρου», κατ' αὐτὸν τό δχτώ και μι σή. Η Ανασέλω μάτουσιάς, μπήκα μέσα στό δωμάτιο του και κρύψτηκε στον κρεβατοκάμαρη του, πίσω απ' το κρεβάτι του. 'Ο Ανασέλω έφτασε σε λίγο. Κινδύνευτοι μαζίθουν νά βγον απ' την κρύπτη μου και να παρουσιάσω ξεσφρά, καποιος χύτησε στην πόρτα τῆς εισόδου του διαιρέτων.

»Είσοδε σεῖς, κυρία, ή δόπια ἐρχόσασθε γιά νά τοῦ πῆτε δι-
τι δεν θά φευγάτε μαζί του γιά τό Χόλλουγκον, γιά νά γίνετε
καλλιέχιν τού κινηματογράφου... Συγχρόνως τοῦ ζήτησας
τά κοσμήματά σας και τά χρήματά σας, τά δόπια τοῦ είχατε
εμπιστεύθη. Μά δ 'Ανσελμο σάς ἀπάντησε μ' ἔνα τρόπο πρόσ-
τυχο καὶ κυνικό..

Ακούγοντας αὐτά τὰ λόγια, ἡ Λουκιανὴ ἔγειρε στὸ μπράσσο ποῦ ουλέγουν της... 'Εκείνος τὴν τράβηξε τρυφερὰ κοντά του, σὰν ἀνθρώπος ποὺ ποτὲ δὲν ἀμφέθαλε γι' αὐτή καὶ ποὺ ἀπό καιρὸ τῇ συχώρεσε.

Καὶ ὁ Σιρυὲς ἐξακολούθησε :

—Τότε, κυρία, γίνεται έξω φρενών από την όργη σας. «Αρχιστε νά φωνάζετε, νά διαμαρτύρεστε...» Σαρκάζοντας, δι «Άν-σέλμο έθαλε μια πλάκα στό φωνογράφο για νά σκεπάση τις φωνές σας... «Έχετε φωνογραμμάτια πολύ γλυκεία, κυρία μά στην όργη σας είσαστε τρομερή...» Εξαλλή, ἀράραστε έχα-τοκπήτρα και δρμήσατε για νά χτυπήσετε από το βδελύον «Ανοέλμο... Με η πειδείσθησας δεν ήταν άναλογη πρός τό θύρρος σας... Κι' έτσι δι «Ανοέλμο κατώρωσε γρήγορα νά σάς αφοπλίζε...» Αρχισε τότε νά σάς κακοποιή καί κάτι χειρότερο άδικους... Δέν έσερ ή τόν είχε πιάσει... ή μαλλον Το έχω πολύ καλά... Κι' άν δέν ήμουν έών έκει...» Έσες δάμνουσσατε μέ-θύρρος, μά, παρ' άη τη διατοικασία σας, διάβλιος απότου, δέν ήρανομεν ην στάση στο οκοπού του.

Τότε ἐπένειν γιά να σᾶς ὑπερασπιστῶ... "Εστριψα ἔνα δι-
ακέπτη κι' ἔτι Εὐθέσα τοῦ φῶς... Ωστόσο, ἐρχόνται λίγο φῶς
αὖτ' τ' άντικρυνόμενα παράθυρα. Ρίχτηκα μάνα στὸν 'Ανοέμο...
Μά γιαν πολὺ ουνατός κι' ἔχειρ νό παλεύν κατύπερ ἀπό μέ-
να... Μέ απόθεσε κι' ἔχαγε ἔνα μπράουνικ... "Ἐπρόκειτο πε-
ρὶ τῆς ζωῆς η ή τῆς δικῆς του. Μὲ τὸ ἔνα χέρι μου, δρπά-
ε τὸ πιστόλι του ἀπὸ τὴν κάνην· μὲ τὸ όλο, ὀρτασα τὸ χαρ-
τοκόπερο κι' χτύπωσε... 'Αμέσως, σωριστήκε κάτω... 'Ακούω
ἀκομά, κυρία, την κραυγή της φρίκης που σᾶς έφυγε ἐκείνη

τή στιγμή..
"Η Λουκιανή, μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα μπροστά σάν νὰ ήθελε νὰ διέρθη μὲ φοινικὴ ὅπτασία διάσκουε τὸν Σιριές:

να σιδηρά με πράχτη θηλώνα, σιδερά τον Σφρέας...
—Κ' έγω άκουωνά δόκιμα το θύρωσέ που ἔκανε τὸ σῶμα τοῦ
Ἀναζέπου, πεπτόντας κάτω. Πρόγεια τῇ σημήνῃ ποὺ δὲ άθλιος
έχειά σημειώνει νά κατακίνη τὴν ὀμπίσταιο μου, εἰδος μιὰ σιλου-
έττα νά παρουσιάζεται μέση στὸ σκοτάδι, ποὺ είχε ἀπλωθεὶ ἔξα-
φα... Αγο ώρας έρχοταν ἀπό ἀπέναντι... Οι δυο ὄντρες παλέυ-
αν... Ήγώ τους κόπταξ μισολιπόθυμην... .

» Έξαφα, όνοβέλο έπειτα κάτω... Μιάχτη το λίγα δευτερόλεπτα σπασμωδικά κι' ξπέιτα σωράστηκε άκιντης... Συγχρόνοις, άκαθόριστα, είδα τη σιλουέττα που έγινε χτυπήσεις νά φεύγει... Ο φωναγράφος έξακολυθώδων νά παιζει... Ήταν φρίχτο αύτό τό ταγκό μέσα σ' έκεινο τό δωμάτιο, δησού ένας ανθρώπος ρόγχαξε.. Τέλος, ο φωναγράφος σπαστε.. Η σιωπή μ' έμψυχωσε τη θέψυγα, άφηντονα, στη βάσισ μου, τη πόρτα μιαούντη... Πέρασα από την είσοδο, χωρίς νά μέθη δι θυρωρός.. Η πόρτα ήταν άνοιχτη καθηπολλοί θρωποί μπασινθαγιαναν.. Επειτα άπο μερικές στηγμές, βρισκόμουν στό ένεδοβο-χείο μας κι' ώμολογοσσα τά πάντα στό σύ-

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ζυγό μου, δέ όποιος δένει μου είπε οὕτε ἔνα κακό λόγο...

—Ἐπρεπε νά σέ οώσαν, ἀγαπημένη μου!... ἀπάτησε ὁ Ἀρχων τοῦ Μυστηρίου. Μά ήκουν τόσο ταραχμένος, τόσο κατάπληκτος, ώστε δὲν θά είχα τὸ θάρρος νά κάνω τίποτε, ἀν δ καλός μου βοηθός Ἰλαίρ δὲν μὲν βοηθούσε.. Αὐτός σκέφτηκε πρώτος νά μάς ἐημιουργήσῃ ἔνα δάλλοιθι μέσα σέ μερικές στιγμές...

Τότε ούτις Ιλαρίον, έπειμασίν τας κι' αυτός στή συζήτηση, είπε: —Δέν δυσκολεύτηκα καθόλου σ' αυτό, όφεντη. Μέσα σε δύο τρεις στιγμές, φόρεσα τήν περιουσία καί τήν ψευτικά μουστάκια που μέ κάνουνε νά φωνώμαται σάν ωσιάς σας στό τέλος του νούμερου σύ, δταν παρουσιάζομαι, στό βάθος της σόλλας κι δλος δ' κδιμος νομίζεις πώς είμαι κι δεντρίσας... Τά είχα έπα-
να μου για τις πρόθες της «Σφιγκός», στήν δποια παρουσιάζομαι πάλι όλησσισσας σας. 'Επι πλέον, φόρεσα τό καπέλο σας και τό έπανωφόρι σας.. Κρατούσα στό χέρι τήν έμφερίδα που πόλις εξάγεται μαγαράσσει.. Τίποτε λοιπόν τό καταπληκτικό, ήν δ' γραμματεύτων τού ζενοδοχείου, δταν με είδε γά περιάν τώ χώλ του ζενοδοχείου μαζύν μέ την κ. Λουκιανή, σέ όποτσας έφτα-
δόχων μέτρων, νόμισμα τω πάρα ήσαν ο κ. και η κ. «Αρχωτος
Μυστηρίου πό εξαναγύριζα...

»Αυτό που ήταν τό πιο δύσκολο, ήταν έκει που κάνατε σεις εντωμεταξύ, άφεντα! «Ο! ναι, ήταν πολύ σκληρό να πάτε στάδια αιμαρέψιμα, το 'Ανσελμο, στό όποιο δὲν είχατε πατήσει ποτέ τό ποδός σας, νά ζητήσετε τά κορμήστα που βρισκότουσαν άσφαλώς έκει και που θα μπορούσαν νά ένοχησουν την κ. Λουκιανή.«

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ Σιρυές
ρώτησε μὲ περιέργεια:

— Ἀλήθεια, τί συνέβη μὲ τὰ κοσμήματα; .. Δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ καταλάθω τίποτε σχετικῶς...

·Ó θαυματοποιός ἀπάντησε:

—Έπειτα νά πάω νά τά πάρω, γιατί θα τ' άναγνωρίζων εύκολα πώς άνήκων στη σύγχρονό μου.. «Έφτασα λοιπόν στις δέκα και πέντε αρκτεών από σπίτι της άδον Τέρν.» Ή έξι πόρτα ήταν κλειστή.. Η είσοδος ήταν έντελώς σκοτεινή.. Φώνασε: «Είμαι ό 'Ανοιξιμο». μέ τὸν ἔξωριστὸ ἐκεῖνο τόνο μὲ τὸν ὄποιο μιλούσε τὸ βθέλυρο αὐτὸν ποκείμενο. Αὐτὸ τὸ ἀπελπισμένο στρατήγημά μου πέτυχε.. Ο Θυραρός, καθώς θύμαστε, νόμισε πώς ήταν ό 'Ανοιξιμο, που ξαναγύριζε κι άνιψιες από τὸ δωμάτιο μου. Μὲ τὸ φῶς ένδος σπιτου, ανέβηκα τῇ σκάλα.. Ή γνωστὰ μου μοῦ είχε πά τὰς τὸ διαμέρισμα τὸ 'Ανοιξιμο ήταν στὸ τέταρτο πάτωμα, δεξιά.. Βρήκα πράγματι εύκολα τὴν πόρτα του, ζνοιχτὴ δπως τὴν είχε αφήσει ή γυναίκα του..

„Μάζητή την ταχύτητα τῶν κινήσεων, πού μόνο ένας ταχυδακτικούργος μπορεί νά την έχῃ, αναζητούσα παντού τὰ κοσμήματα καὶ τὰ τραπέζογραμμάτια, μά δεν τὰ εύρισκα πουθενά! „Ημεῖς ώστός βέβαιος ὅτι ὁ „Ανεύλιο δένει εἰλέ τη προφτάσειν τὰ πουλητά... Κοτά συνέπεια, κάποιος είχε μητρί μέσα στὸ διαιμέρισμα καὶ τὰ είλε κλέψει, μεταξὺ τῆς στιγμῆς πού λί γυναικά μου είλε φύγει καὶ τῆς στιγμῆς πού είχα φτάσει έγω... Ή λόρδα πρεπούσε... Τι ἐπέρρεε νά κάνω... Στὴν τύχη, γιά νά μπλέξω τὴν δαστονομία στὶς „έρευνές της, έσυρα τὸ πάτωμα τοῦ „Ανεύλιο στὸ διπλανό δωμάτιο, πού χρησίμευε ἀλλοτε ὡς χρηματοκιβώτιο, κι' ἐτοίμασσα μέσα σὲ δυό στιγμές τὴ σκηνήσεια πού έστεψε.

»Πρίν φωγά, για νά δημιουργήσω έν' άλλοθι για τή γυναικό μου, Έθαλα καὶ πάλι μπροστά σε τών φωνογράφο.. Τήν ώρα που έπαιξε προηγουμένως, ώστε δέ Κάρλιο, ούτε κανένας άλλος από τούς ίνοικους είχε ξαναγυρίσει άκομας.. Δεν είχε λοιπον κανείς άκουσει τίποτε.. Συγχρόνως έδημιουργήσα τό θύρυσο μιας πάλης.. Ποδοπατούσα τό έδηφος.. Ξεφωνίσα δυνατά.. Μιμόμουν δυο καλύπτερα μπορούσα τή φωνή τού 'Ανσέλμο.. 'Εκανα επίσης καὶ μια γυναικεία φωνή, για νά πιεσθένουν πώς ήταν τα και γυναικία μέσον δυο θυρώματο.. 'Ηταν έκεινη τή στιγμή δέκα και είλεκσπιτένε περίπου ή ώρα.. Τίς διέκει μου φωνές, δέ Κάρλιο, αδιότος είχε γιατρού πρό έννος τετάρτου, άκουσε.. 'Ετσι ήταν δέ θόλος δέ κόμσος πιεστεί πώς δέ 'Ανσέλμο χτυπήθηκε έκεινή τήν ώρα, δηλαδή πριν απ' τις δέκα και μια σή, ένδι στήν πραγματικότητα είχε σκοτωθεί ποτε ωρίδος..

»Εσθίσας κατόπιν δλα τά φωτά, ξέριξα ένα γελέκο άπάνω στό φωνόγυραφο κι' έφυγα, άφηνοντας τήν πόρτα μισθωνική.

»"Α! μόλις πρόφτασα!.. Α

γο άκομα και θά βρισκόμουν άντιμέτωπος με τὸν Κάρλο... "Ο
ταν βγήκε σ' αὐτὸν διαμέρισμά του για ν' ανέβη στὸ τέταρτο
πάτονα, ἔγων βρισκόμουν στὴ σκάλα, στὸ δεύτερο. Κάτω βγῆκε
καὶ ἔξω τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπέστρεψε κάποιος Ἰνοίκος. "Ετρε-
πιμα μου ὅπο τὴ σκάλα τῆς ὑπερροίας... καὶ πέρασα βιαστι-
κὰ μᾶ πυτζάμα... Καὶ ἔνσυχος έταί τοῦ ἀλλοὶ μου, κανόντας
τὴν καμαριέρα νά προσέδη στὸ λιγο μετά τὶς δέκα καὶ μιση
βρισκόμουν στὴν κάμαρη μου μὲ νυχτερινὴ τουάλεττα... "Ἐνώ τὶς
καμαριέρα κουβέντιας μαζί μου, δι' ἡλιαρή βρισκόταν κρυψι-
οῦ μέσα στὴ σάλλα τοῦ μπάνιου... "Ἐπειτα, ἀφοῦ ἔγινε τὴν
περρούνα του καὶ τὰ μουστάκια του καὶ ἔσαπτε τὴ συνθη-
σμένη του ἐμφάνισι, ἔσαναγήκε ἔξω ὅτι τὴ σκάλα τῆς ὑπερ-
ροίας.

— “Ολ” αύτά τα μάντειφα εύκολα, εἶπε ο Σιρύες. Μά τα κοσμήματα;

—Ποιοί ήταν τό μόνο πρόσωπο που μπορούσε να είχε δή τάκοιματα;... Ο Νταρμπουόν!... Αύτο κατέθεσε όλη τάκοι μήδιος... Διαβάζοντας τις έφυγεριδες, σχημάτισε διέσωση την πεποιθούσι ότι δε Νταρμπουόν είχε ξαναγρύψει πριν δή το κλεισμό της έξωπόρτας, κατά τις ίννες και μισή λίγο μετά τη φυγή της Λουκιανής. Καθώς άνεβανε για νά πλαιγιάστο—σπήτι είχε μά μόνο σκάλα-ξαφνιαστική, βλέποντας την πόρτα τού 'Αναελό μιασονικήτη... Μπήκε μέσα κι' είδε Ιχνή αιματος... 'Εξακρίθωσε συγχρόνως διό δε Αναελό, τού δύο πότισμα διπό ήμερες απέλυσαν τη ζωή, ήταν νεκρός, θύμα ασφαλών του θαυμάτου που πάσσανε.

δέν τὸν τρόμαξε καθόλου, γυναικὶ δὲ Νταρπουάν εἶνε στηληρός κακοποιός, χωρίς νεύρους. Κατάσλαβε ὑπόστροφό του παρουσιάζοντα μιὰ λαμπρή εὐκάρια γιας νά πάρε τὸ κοιμήματα καὶ τὰ χρήματα τά δύοια είχε δῆ τὸ ἀπόγευμα ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ Ἀνδέλιο.

» "Εγκαίδε... τά βρήκε πράγματι, κατέθηκε γρήγορα καί βγαίνοντας έξω, πήγε σε μια γενοτική μπυραρία για νά δημιουργήσῃ ένν" άλλοιθι... Μα τώρα τά έκανε αυτά τά κοινήματα, αύτά τα χρήματα; ... Τότε πρόλεψε πώς θά τότε έπεινούσαν... Τα χρήματα βρισκόντουσαν μέσα σ' ένα χοντρό φάκελο... «Έκλεισε αύτό το φάκελο και τών έταχωδόρμισε στό

Στόχος της παραπάνω είναι οι ακριβείς στην πολυκατοικία της Ελλάδας να γίνεται η πρώτη χώρα στην Ευρώπη σε αυτή την κατηγορία.

Ἔτη δέ οὐ πομένη, καὶ μὲ τὸ πρώτω ταχιδρομεῖο, λαμπάνε τὴν ἐπιστολήν που περιείχε τὰ χαρτονυμίατα... Δέν μλλάσσε, οὕτω κυκλοφόρος ὅμως κανένας ἀπό αὐτά, γιατὶ πρόσεσσε ἔτι διδύ-
δστονυμικού μὲ πολιτική ἐνδυμασία, τὸν παρακολουθουμάν. Τὸ βράδυ, ἔφθασε καὶ τὸ δέμα μὲ τὰ δείγματα ἀνέμ δέξας...
Οἱ Νταρμπουάν ταπέσσε τὸ δέμα, νά κάνη ἔναν μικρό
ταπετσαμένον, ω̄ κται ξενιστεῖσα τὸν διῆς διατονικούς.

περιπτάσκο, κι' ετίς ζεγαλεσσούς σου αυτονόμωντούς;

... «Αν πρόσδετε όμως τής Επίτηρης αύτῶν τὸν δύο, δέν πρόσδετε την ἀλλή, τὴν πόλη τεχνικῆς κι' ἐπιτηδείας, στὴν ὅποια προσθαλινάμε ἔγώ κι' ὁ πιστός μου 'Ιλαρίω... Στὸ Πεδίον του "Αρεώπαυλον" πάταγάδημε τὸ Νταρμπούνα μὲ τὸ αὐτοκίνητο, τό δέπιο δηδηγούοντος τὸν 'Ιλαρίω, μένος του ζωραμένους βρισκόμενούς τους ἔγώ. "Ημούν μεταφεισμένος μὲ ψευτική γενειάδα, κατὰ μὲ μεγάλα πράσινα ματογυάλια. Τοῦ Ξανθόπατρα ἦτο πιστό, τὸ κοινήματα καὶ τὰ χαρτονομίσματα... Κι' ἔπειτα, μ' ἐντελώς ξε- νική προφορά, μιλῶντας, τὸν

απέτιλησα με θυντό, στην περίπτωσι κατά τὴν ὅποια θά τοδημούσε νὰ πῇ πώς ἀναγνωρίζῃ τὰ κοσμήματα αὐτά, ἀν τὸν κανένας ζητοῦσε τὴ γνῶμη καὶ τὴ μαρτυρία του στὸ μέλλον!..
('Ακολουθεῖ)